

Mudrosti Advaita Vedaṅte

Ramana Maharši

Priredio:

Swami Rajeswarananda

Prevod sa engleskog:

Nebojša Petrušić

Beograd
februar 2024.

Naslov originala:
Thus Spake Ramana
by Swami Rajeswarananda

Sri Ramanasramam
Tiruvannamalai, 606-603, India
Copyright © Aruna, 2024

Izdavač:
A R U N A
Beograd

Lektura i korektura:
Zoran Denić

Distribucija i plasman:
A R U N A
064 15 77 045

Štampa:
Štamparija „Zuhra“, Beograd

Tiraž:
200 primeraka

PREDGOVOR

Svakodnevni konflikt, strah od nepoznatog, napor da se ne pati ili živi ispunjeno kao i samo stanje ispunjenosti u kojem ne postoji nikakav psihološki napor - sve se to dešava bez čovekove volje i nema nikoga ko bi to mogao da kontroliše. Osećaj akterstva koji stvara iluziju o individualnoj ili slobodnoj volji takođe je deo univerzalnog dešavanja. Takozvani zasebni organizam samo je instrument za funkcionisanje više Sile, pa stoga nema nikakve mogućnosti da bilo ko kao individua učini ili promeni nešto. Prosvetljenje, koje opet ne zavisi od nekog odvojenog entiteta, ne može se desiti dokle god se ne uvidi da je ono što izgleda kao delo iluzorne individue samo način na koji se univerzalna Sila izražava kroz zasebni organizam.

Šri Ramana Maharši je živi primer nekoga ko je imao neprekidnu svest o tome.

Zoran Denić

CIP - Каталогизacija у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

233-1

МАХАРШИ, Рамана, 1879-1950

Mudrosti Advaita Vedante / Ramana Maharši ; priredio Swami Rajeswarananda; prevod sa engleskog Nebojša Petrušić. - Beograd : Aruna, 2024 (Beograd : Zuhra). - 66 str. ; 17 cm

Prevod dela: Thus Spake Ramana / Ramana Maharshi. - Tiraž 200. - Str. 3: Predgovor / Zoran Denić.

(978-86-6052-028-1)

1. Свами Рајесварананда, 1882 -1964 [приређивач, сакупљач]

COBISS.SR-ID 135535881

Jedno Sopstvo, Jedina Stvarnost, sama večno postoji. Kada ju je čak i drevni Učitelj Dakšinamurti otkrio kroz nemu Rečitost, ko bi je drugi mogao preneti govorom?

* * *

Stvarnost je istovremeno i Biće i Svest. Znati To je biti To u Srcu, transcendirajući misao. Apso- lutna predanost Vrhovnom Gospodu u kojoj su „ja“ i „moje“ uništeni, jedno je od sredstava da se ostvari besmrtnost. Vrhovno Biće, krajnji Uzrok univerzuma, manifestuje Sebe kroz mnoštvo koje ne postoji odvojeno od Njega. Uništiti ego i BITI Sop- stvo je Vrhovni metod dostignuća.

Onome koji je jedno sa bezobličnim Sopstvom, sve je bezoblično. Postojanje sveta je samo relativno. Svet je zapravo sinonim za um. Pošto je znanje to koje osvetljava svet, ono je njegova suprotnost. Znanje koje je jedino stvarno je ono koje uvek ostaje nepromenljivo. Obožavanje imena i oblika je samo sredstvo da se ostvari apsolutni identitet sa Bezimenim i Bezobličnim.

* * *

Jedino je Samospoznaja u kojoj i relativno znanje i pojave nestaju, Istinsko Znanje, budući da je Sopstvo Izvor svega. Znati bilo šta drugo osim onoga koji Zna je neznanje. Sopstvo, bivajući Apsolutno Znanje, niti zna, niti ne zna. Ono nikada ne može biti neznanje. Pošto je Sopstvo jedno i univerzalno, znanje o razlikama je samo neznanje koje takođe nije odvojeno od Sopstva.

Pošto prošlost i budućnost nikada nisu bez sadašnjosti, znati večno Sada je znati Istinu. Nepromenljivo, beskrajno Sopstvo transcendirira vreme i prostor koji su povezani sa telom i umom. Mudrac koji je ostvario Sopstvo transcendirira i slobodnu volju i sudbinu za koju se jedino neznalice brinu. Za neznalicu je „ja“ Sopstvo koje je ograničeno telom; Mudracu je „ja“ Beskonačno Sopstvo.

* * *

Ego je u stvari fantom koji nema svoju vlastitu formu, već se hrani svakom formom koje se uhvati; kada se potraži, on nestaje. Pošto se sa pojavom ega sve drugo javlja, a sa njegovim nestajanjem sve drugo nestaje, uništiti ego kroz Samoispitivanje je jedino istinsko samoodricanje. Samosvesno Biće, slobodno od „ja“, je To istinsko Stanje svakog čoveka, koje se ostvaruje uništenjem ega putem Samoispitivanja.

Čovek bi trebalo da se odrekne lične sebičnosti koja ga vezuje za svet. Napuštanje lažnog sopstva je odricanje. Odvajanje vremena za meditaciju je samo za obične duhovne početnike. Čovek koji napreduje počće da oseća blaženstvo, bez obzira da li je zaposlen ili ne. Dok je zaokupljen nekim radom, njegov um se odmara u hladu samoće.

* * *

Moraš da postaviš sebi pitanje: „Ko sam ja?“ Ovo ispitivanje će te na kraju odvesti do otkrića nečega unutar tebe što je iza uma. Reši taj veliki problem i time ćeš rešiti sve ostale probleme. Čovekova prava priroda je sreća. Sreća je urođena osobina Sopstva. Čovekova potraga za srećom je nesvesna potraga za istinskim Sopstvom. Istinsko Sopstvo je neuništivo; stoga, kada ga čovek pronade, on nalazi sreću kojoj nema kraja.

Za onog koji je ostvario to Stanje Savršenog Bivanja koje je odista neodvojivo, neopisivo Blaženstvo Apsolutnog Sopstva, ništa drugo ne ostaje da se ostvari. Sopstvo je Jedno; i Samospoznaja je jedinstvena po tome što je Sopstvo koje spoznaje isto što i spoznato Sopstvo. Ono nikada ne može biti poznat ili nepoznat objekat.

* * *

Kažeš da je ovo „doba razuma“ i da učenje mora biti u skladu sa razumom. Pitam te: „Čiji je intelekt?“ Ti moraš odgovoriti „Moj“, tako da je intelekt tvoje oruđe. Koristiš ga za odmeravanje razlika. Ti nisi to, niti je on odvojen od tebe. Ti si postojeća Stvarnost, dok je intelekt samo pojava. Moraš pronaći ono što jesi i držati se toga. Nema intelekta u dubokom snu. Ni dete ga nema. Intelekt se razvija s godinama. Ali, kako bi došlo do bilo kakvog razvoja ili pojavljivanja intelekta bez njegove klice u snu ili detinjstvu? Zašto se vraćati u istoriju da bi se otkrila ova osnovna činjenica? Step en istine u istoriji jednak je stepenu istine kod istoričara.

Od kakve je koristi raspravljati o svetu, tvrditi da je stvaran, da je iluzorna pojava, da je svest, da je neživa materija, da je srećan, ili mizeran? Svi ljudi jednako vole Stanje bez ega koje se zadobija okretanjem od sveta i spoznajom neokaljanog stvarnog Sopstva koje transcendirira dokazivanje i da je Ono jedno i da je mnoštvo.

* * *

Ovaj svet, čiju stvarnost pokušavaš da dokažeš, sve vreme ti se ruga jer se trudiš da je spoznaš, a da prethodno nisi spoznao sebe. Kako može znanje o objektima koje se u relativnom postojanju pojavljuje onome koji ne zna istinu o sebi, spoznavajući, biti istinsko znanje? Ako neko ispravno zna istinu o sebi po imenu „Ja“, u kojem i znanje i njegova suprotnost postoje, onda će zajedno sa neznanjem i relativno znanje takođe nestati.

Svet i um se pojavljuju i nestaju kao jedno; ali od ova dva, svet svoju pojavu duguje samom umu; stvarno je jedino ono u čemu se ovaj (nerazdvojni) par, svet i um, rađa i nestaje. Ta Stvarnost je nedualna beskonačna Svest koja se niti rađa, niti nestaje.

* * *

Svet nije ništa drugo do telo; telo nije ništa drugo do um; um nije ništa drugo do Prvobitna Svest; Prvobitna Svest nije ništa drugo do Stvarnost; To postoji nepromenljivo u Miru.

* * *

Svet nije ništa do pet senzacija, naime, zvuk i ostalo tome slično; na taj način se svet sastoji od objekata pet čulnih organa, a um postaje svestan ovih pet senzacija putem pet čula. Pošto je tako, kako svet može biti nešto drugo osim uma?